

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 88/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť M. B., T., zastúpeného advokátom JUDr. N. B., Advokátska kancelária, M., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 663/1993 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 663/1993 porušené bolo.

2. M. B. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 150 000 Sk (slovom stopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť M. B. trovy konania v sume 10 098 Sk (slovom desaťtisícdeväťdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. N. B., Advokátska kancelária, M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti M. B. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2008 doručená s'ťažnosť M. B., T. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 663/1993. V tomto konaní s'ťažovateľ vystupoval ako odporca. Predmetom konania bolo vydanie nehnuteľností.

Po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 88/08-9 z 26. marca 2008 ústavný súd vyzval 8. apríla 2008 predsedu okresného súdu, aby sa k s'ťažnosti vyjadril a aby ústavnému súdu zaslal súdny spis.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti sp. zn. 1SprS/137/08 zo 6. mája 2008 doručenom ústavnému súdu 16. mája 2008 zásadne vychádzal z vyjadrenia konajúcej sudkyne, ktorej bola vec pridelená 16. októbra 2006. Uviedol, že po prikázaní veci okresnému súdu boli vo veci nariadené termíny pojednávania v rokoch 1995 a 2005. „Po pridelení veci súčasnej zákonnej sudkyne bolo zistené, že návrh na začatie konania

nesplňa zákonom stanovené náležitosti a preto bola navrhovateľka vyzývaná na jeho doplnenie a upresnenie. Vzhľadom k tomu, že na túto výzvu navrhovateľka nereagovala, bolo podanie zo dňa 10.11.1992 odmietnuté. Uznesenie zo dňa 8.4.2008 nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2008. K dnešnému dňu je tak konanie právoplatne skončené.“

Predseda okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd zaslal 21. mája 2008 vyjadrenie predsedu okresného súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa na zaujatie stanoviska a požiadal ho o vyjadrenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Stanovisko sťažovateľa bolo ústavnému súdu doručené 19. júna 2008. V ňom „*uvítal skutočnosť, že po rokoch márneho čakania došlo konečne k vydaniu rozhodnutia. ... Vzhľadom na dĺžku trvania sporu v tejto veci nie je možné odôvodňovať prieťahy veľkým nápadom vecí, ani náročnosťou veci, ak nakoniec došlo ku skončeniu konania odmietnutím podania navrhovateľky.*“. Sťažovateľ pritom zopakoval niektoré argumenty uvedené v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 15. januára 2008 súvisiace s užívaním nehnuteľnosti v obci T.

V závere vyjadrenia sťažovateľ upravil svoj návrh na meritórne rozhodnutie tak, že žiada, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod spisovou značkou 12C/663/1993 porušil právo M. B., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote upravené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina vedenom v konaní 12C/663/1993 porušené bolo.

2. M. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 360 000 Sk, ktoré je Okresný súd Žilina povinný mu vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.

3. M. B. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 26 520 Sk, ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. N. B. do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

V súvislosti s posudzovaným konaním ústavný súd pripomína, že vzhľadom na to, že zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a že neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo, alebo nedošlo k tzv. zbytočným priet'ahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo 15. februára 1993 (napr. I. ÚS 108/02). K tomu však ústavný súd považuje za potrebné upresniť, že aj keď nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základných práv pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv, nemôže zohľadniť aj stav konania k uvedenému dátumu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu.

Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06 a iné).

Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Konanie vedené okresným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta zbytočné priet'ahy, možno hodnotiť ako konanie, ktoré po právnej, ale ani po skutkovej stránke nie je zložitú. Predmetom tohto konania je vydanie nehnuteľností užívaných sťažovateľom v dôsledku riadneho užívania inej nehnuteľnosti, ktorú sťažovateľ nadobudol v rámci procesu tzv. malej privatizácie. Problémom, s ktorým bol okresný súd v konaní konfrontovaný, bola otázka platnosti kúpnej zmluvy uzavretej navrhovateľkou so štátnym podnikom Z., š. p., B., ktorej predmetom boli práve sporné nehnuteľnosti. Platnosť uvedenej kúpnej zmluvy bola predmetom iného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 625/1993. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že okresný súd viackrát predovšetkým v období januára 1995 až novembra 1997, ale aj v apríli 1999 žiadal o pripojenie súvisiaceho spisu. Z toho vyplýva, že okresný súd očakával rozhodnutie v súvisiacom konaní, ktoré by malo vplyv aj na meritórne posúdenie sťažovateľovej kauzy.

K tomu ústavný súd zdôrazňuje, že záujem na rýchlom a efektívnom nastolení právnej istoty účastníkov súdneho konania je v popísaných okolnostiach zdôraznený právnym inštitútom predbežných otázok podľa § 135 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Okresnému súdu tak nič nebránilo, aby si o súvisiacej otázke (platnosti kúpnej zmluvy) vytvoril v súlade s § 135 ods. 2 OSP vlastný úsudok.

Inou možnosťou riešenia procesnej situácie, v ktorej sa predmetný spor vzhľadom na prebiehajúce konanie o predbežnej otázke ocitol, bolo aj prípadné prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. V prerušenom konaní účastníci nemôžu od konajúceho súdu očakávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu ich právnej neistoty (nález II. ÚS 103/06 a v ňom uvedená judikatúra). Preto potom nemožno nečinnosť súdu v merite veci po prerušení konania označiť ako zbytočné prietahy.

K posúdeniu prvého kritéria ústavný súd uzatvára, že riešenie predbežnej otázky nemôže v žiadnom prípade zdržiavať postup konajúceho súdu v rozsahu a spôsobom, ktorý má za následok viac ako 15 rokov trvajúce konanie. Okrem toho, spôsob a dôvody rozhodnutia okresného súdu, ktorým bolo predmetné konanie ukončené (odmietnutie podania navrhovateľky pre nesplnenie podstatných náležitostí), preukazujú neefektivitu postupu okresného súdu spočívajúceho vo vyčkávaní na rozhodnutie o predbežnej otázke v súvisiacom konaní.

Pri posudzovaní druhého kritéria, podľa ktorého sú hodnotené prípadné zbytočné prietahy v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu neprispelo k celkovej dĺžke konania. Ústavný súd z predloženého spisu totiž nezistil skutočnosti, z ktorých by bolo možné usúdiť, že sťažovateľ alebo jeho právny zástupca nereagovali na výzvy súdu, alebo iným spôsobom sťažovali postup okresného súdu v konaní. Z podkladov predložených sťažovateľom vyplýva, že využil právne prostriedky nápravy podľa ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, t. j. podanie sťažnosti na postup súdu.

Postup okresného súdu ako tretie kritérium na posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zhodnotil ústavný súd ako postup, ktorý vykazoval zbytočné prietahy. Postup žalovaného súdu sa vyznačoval obdobia súvislej nečinnosti.

Najdlhším obdobím nečinnosti konajúceho súdu bolo obdobie od pojednávania uskutočneného 17. júna 1994 do 3. marca 2005, keď okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci. V uvedenom období zákonný sudca viackrát žiadal o pripojenie

súvisiaceho spisu. Takýto postup však ústavný súd nepovažuje za úkony súdu vo veci, a to i s ohľadom na už uvedené posúdenie prvého kritéria slúžiaceho na posúdenie prípadných prietáhov v konaní. Prietáh v postupe okresného súdu v dĺžke desať rokov a osem a pol mesiaca by sám osebe zakladal právomoc ústavného súdu vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Za dlhšie obdobie nečinnosti možno považovať aj obdobie od septembra 2005, keď uplynula predpokladaná trojmesačná doba hospitalizácie právneho zástupcu navrhovateľky, ktorá bola dôvodom jej žiadosti o odročenie pojednávania, do uznesenia okresného súdu č. k. 12 C 663/93-73 z 29. novembra 2007, ktorým okresný súd vyzval navrhovateľku na doplnenie a upresnenie návrhu na začatie konania. Išlo o prietáh v dĺžke dvoch rokov a dvoch mesiacov.

V konaní žalovaného súdu ústavný súd zistil aj kratšie obdobia nečinnosti. Išlo o obdobie od 25. augusta 1993, keď bol okresnému súdu doručený predmetný súdny spis z Okresného súdu Martin, do 22. decembra 1993, keď okresný súd zisťoval existenciu inej právnej veci tých istých účastníkov delegovanej z Okresného súdu Martin (takmer štyri mesiace). Viac ako trojmesačné obdobie nečinnosti identifikoval ústavný súd v postupe okresného súdu v období od 7. februára 1994 (doručenie oznámenia Okresného súdu Martin okresnému súdu) do 25. mája 1994, keď okresný súd doručil navrhovateľke výzvu na oznámenie, či trvá na svojom návrhu.

Počas celkovej dĺžky konania, v rámci ktorej okresný súd mal možnosť ovplyvňovať jeho priebeh, predstavujúcej ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu 15 rokov a takmer dva mesiace postup konajúceho súdu vykazoval prietahy v rozsahu 13 rokov a päť mesiacov.

Okrem toho, berúc do úvahy okolnosti posudzovaného prípadu ústavný súd poznamenáva, že hoci správanie štátneho orgánu, ktoré zapríčiňuje zbytočný prietáh, sa obvykle prejavuje nečinnosťou orgánu s právomocou konať o veci, na splnenie účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je právne významné akékoľvek správanie štátneho orgánu. To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže

zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48 ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (I. ÚS 17/99, II. ÚS 33/99).

Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu zistil, že procesný postup okresného súdu ako vyjadrenie jeho úvah, ktorými sa spravoval pri vedení konania, svedčí o neefektívite a nesústredenosti počas celého konania. Dôkazom tohto záveru je skutočnosť, že konanie bolo napokon ukončené odmietnutím podania navrhovateľky z dôvodu nesplnenia podstatných náležitostí jej podania (nedostatočná identifikácia predmetných nehnuteľností, nepredloženie dôkazov na preukázanie tvrdení navrhovateľky, chýbajúce riadne zdôvodnenie návrhu). Tieto nedostatky museli byť konajúcemu súdu známe už v počiatočných fázach konania, preto jeho pokračovanie v konaní vyžadovaním súvisiaceho spisu týkajúceho sa predbežnej otázky, rozhodovaním o oslobodení od súdnych poplatkov či nariadovaním pojednávania možno charakterizovať ako postup nesústredený, a tak nenapĺňajúci požiadavku rýchleho a efektívneho nastolenia právnej istoty účastníkov konania. Ak by bol okresný súd postup podľa § 43 OSP využil už v úvodnej fáze konania (a nie až v januári 2008), jeho postup by bolo možné hodnotiť ako efektívny, pretože buď by konanie po márnom uplynutí lehoty na vyhovie výzve zastavil, alebo by v dôsledku upresnenia podania navrhovateľky bolo možné o jej návrhoch meritórne rozhodnúť skôr. Tým by bol daný predpoklad na dosiahnutie právnej istoty účastníkov konania v podstatne kratšom čase.

Konanie v predmetnej veci ústavný súd kvalifikuje ako pomalé a neúčinné, resp. prejednávanie veci v neprimeranej lehote, teda ako konanie so zbytočnými priet'ahmi. Z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že na vzniku a pretrvávajúci nepriaznivého a nežiaduceho stavu v dĺžke konania vo veci vedenej okresným súdom majú rozhodujúci podiel viaceré nedostatky v činnosti tohto súdu, tak ako boli uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia. To viedlo k zbytočným priet'ahom v konaní. Preto ústavný súd vyhovel sťažnosti sťažovateľa a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (1. bod výroku nálezu).

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Vo formulácii základných práv zakotvených v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny nemožno vidieť žiadnu obsahovú odlišnosť. Keďže ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, dospel k rovnakému záveru aj pokiaľ ide o návrh sťažovateľa na vyslovenie porušenia čl. 38 ods. 2 listiny (1. bod výroku tohto nálezu)

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiada ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote rozhodol tak, že okresný súd v predmetnom konaní svojím postupom porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (1. bod výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že posudzované konanie bolo ukončené uznesením okresného súdu č. k. 12 C 663/1993-84 z 8. apríla 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. apríla 2008. Okrem toho, sťažovateľ vo svojom

stanovisku doručenom ústavnému súdu 19. júna 2008 upravil svoj sťažnostný petit tak, že ústavnému súdu nenavrhol, aby okresnému súdu uložil „*konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie meritórne prejednaná a rozhodnutá*“. Ústavný súd preto v danom prípade nevyužil svoje oprávnenie zakotvené v čl. 127 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania a aj tú skutočnosť, že ústavný súd vo veci zistil porušenie základného práva.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 360 000 Sk. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu považuje za primerané priznať mu sumu 150 000 Sk (2. bod výroku nálezu).

Pri určovaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera ESLP, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia nie je prípadná náhrada škody.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom JUDr. N. B. Celková úhradu trov konania, ktorú sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu požadoval, predstavovala sumu 26 520 Sk. K uvedenej čiastke dospel tak, že za každý z troch úkonov právnej služby žiadal priznať trovy právneho zastúpenia v sume 8 650 Sk spolu s režijným paušalom za každý úkon v sume 190 Sk.

Takto požadovanú suma trov právneho zastúpenia sťažovateľ zdôvodnil poukazom na § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Uvedené ustanovenie zakotvuje základné sadzby tarifných odmien advokáta za jeden úkon právnej služby, ak je predmet sporu oceníteľný v peniazoch.

Ústavný súd sa nestotožnil s predloženým vyčíslením poukazujúc na skutočnosť, že predmet konania pred ústavným súdom nie je totožný s predmetom konania pred všeobecným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta zbytočné priet'ahy v konaní.

Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a dvakrát písomné podanie (sťažnosť z 15. januára 2008 a stanovisko z 13. júna 2008). Všetky úkony boli vykonané v roku 2008. Podľa vyhlášky prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 19 056 Sk pre úkony v roku 2008), t. j. odmena za jeden úkon v roku 2008 predstavuje sumu 3 176 Sk. K tejto sume ústavný súd pripočítal režijný paušál za tri úkony právnej pomoci, a to trikrát 190 Sk. Spolu teda priznaná náhrada trov právneho zastúpenia predstavuje sumu 10 098 Sk (3. bod výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júla 2008